

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №ას-1505-1425-2017

9 მარტი,

2018 წელი

№ას-1505-1425-2017

სატრანსპორტო

კომპანია

ქ.თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა

შემადგენლობა:

ბესარიონ ალავიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)

მოსამართლეები:

ეკატერინე გასიტაშვილი, პაატა ქათამაძე

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – შპს „თ-----ია“ (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ნ-----წ-----ია (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა _ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების ძალაში დატოვება

დავის საგანი – ბრძანების ბათილად ცნობა, სამუშაოზე აღდგენა,

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

1. მოსარჩელის მოთხოვნა და სარჩელის ფაქტობრივი საფუძვლები:

1.1. ნ----- წ-----იამ (შემდგომში – მოსარჩელე, აპელანტი, კასატორის მოწინააღმდეგე მხარე ან დასაქმებული) სარჩელი აღძრა სასამართლოში შპს „თ-----ის (შემდგომში – მოპასუხე, აპელანტის მოწინააღმდეგე მხარე, კასატორი ან დამსაქმებელი) მიმართ და მოითხოვა დამსაქმებლის 2014 წლის 11 ნოემბრის ბრძანების ბათილად ცნობა, ელ.მექანიკური სამსახურის/სანიტარული ჯგუფის ექიმ ეპიდემიოლოგის თანამდებობაზე აღდგენა და 2014 წლის 14 ნოემბრიდან გადაწყვეტილების აღსრულებამდე განაცდურის, ყოველთვიური ხელფასის – 770 ლარის მოპასუხისათვის დაკისრება.

1.2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს: მოსარჩელე 2008 წლიდან დასაქმებული იყო მოპასუხე ორგანიზაციაში ელ.მექანიკური სამსახურის სანიტარული ჯგუფის ექიმი ეპიდემიოლოგის პოზიციაზე. 2013 წლის 19 ივლისს მხარეთა შორის დაიდო შრომითი ხელშეკრულება განუსაზღვრელი ვადით, დასაქმებულის ყოველთვიური შრომის ანაზღაურება განისაზღვრა 770 ლარით. მოსარჩელის, როგორც ექიმ- ეპიდემიოლოგის ძირითად ვალდებულებას წარმოადგენდა თ-----ის ტერიტორიაზე სადერატიზაციო, სადებიინფექციო ღონისძიებების ჩატარება. 2014 წლის 11 ნოემბერს დამსაქმებელმა ცალმხრივად შეწყვიტა მოსარჩელესთან გაფორმებული შრომითი ხელშეკრულება. ხელშეკრულების შეწყვეტის საფუძვლად მიუთითა საქართველოს შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ო“ ქვეპუნქტი. მოსარჩელე შრომით მოვალეობას ასრულებდა კეთილსინდისიერად, მის მიმართ არ გამოყენებულა დისციპლინური პასუხისმგებლობის რაიმე ზომა. მიუხედავად ამისა, მოპასუხის ხელმძღვანელობამ იგი გაათავისუფლა სამსახურიდან ყოველგვარი წინასწარი შეტყობინებისა და გაფრთხილების გარეშე. დამსაქმებელმა კომპანიამ მოსარჩელის სამსახურიდან გათავისუფლების მიზეზად მიუთითა დასაქმებულის კვალიფიკაციის შეუსაბამობა დაკავებულ თანამდებობასთან. დასაქმებულმა მოითხოვა დამსაქმებლისაგან წერილობითი დასაბუთების მიღება გათავისუფლების საფუძვლებთან დაკავშირებით, თუმცა უშედეგოდ.

2. მოპასუხის პოზიცია:

მოთხოვნის გამომრიცხველი შესაგებლით მოპასუხემ არ ცნო სარჩელი და განმარტა, რომ დასაქმებული კანონიერად გათავისუფლდა სამსახურიდან, კერძოდ, საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობის და სოციალური დაცვის მინისტრის 2012 წლის 14 მარტის #01-116 ბრძანებით, ცვლილება შევიდა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის 2009 წლის 16 ივლისის #2446 ბრძანებაში – „სამედიცინო დაწესებულებაში დასაქმების უფლებისა და შესაბამისი განათლების მქონე სამედიცინო პერსონალის ნუსხის დამტკიცების თაობაზე“ და განისაზღვრა საკვალიფიკაციო მოთხოვნები, რომელიც საჭიროა სამედიცინო პერსონალისათვის. ამასთან, ექიმ ეპიდემიოლოგის რიგითი თანამდებობის დასაკავებლად დადგინდა საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ბაკალავრის კვალიფიკაცია, რაც მოსარჩელეს არ გააჩნდა, რადგან მას მინიჭებული ჰქონდა რუსული ენისა და ლიტერატურის მასწავლებლის კვალიფიკაცია. მოპასუხე არ დაეთანხმა მოსარჩელის მითითებას დისციპლინური სახდელის არქონის შესახებ, რადგანაც მას გამოუცხადა საყვედური, დასაქმებულმა საკუთარი ქმედებით ხელი შეუშალა სამუშაოს ნორმალურ ფუნქციონირებას. გარდა ამისა, დასაქმებულს გადაუხადა კომპენსაცია 2 თვის შრომის ანაზღაურების ოდენობით.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 25 აპრილის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

4. აპელანტის მოთხოვნა:

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ, მოითხოვა მათი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

5. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით, სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება გაუქმდა და სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად იქნა ცნობილი დამსაქმებლის 2014 წლის 11 ნოემბრის #01/3-2/2803 ბრძანება და აპელანტი აღდგენილ იქნა მოპასუხე კომპანიის ელ.მექანიკური სამსახურის/სანიტარული ჯგუფის ექიმ- ეპიდემიოლოგის თანამდებობაზე, მასვე მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისრა შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტის დღიდან - 2014 წლის 14 ნოემბრიდან სასამართლოს გადაწყვეტილების აღსრულებამდე, იძულებითი განაცდურის სახით (შრომითი

ხელშეკრულების შეწყვეტის შემდეგ რაც უნდა მიეღო და არ მიუღია, შესაბამისად, უნდა გამოაკლდეს შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტის შემდეგ მიღებული კომპენსაცია) ყოველთვიური ხელფასის - 770 ლარის (დარიცხული) ანაზღაურება.

6. კასატორის მოთხოვნა:

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აპელანტის მოწინააღმდეგე მხარემ, მოითხოვა მისი გაუქმება და პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების ძალაში დატოვება.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და მიიჩნევს, რომ იგი დაუშვებელია შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის დასაბუთება:

1.1. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების

უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული დანაწესები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

1.2. მოცემულ შემთხვევაში, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასაბუთება ძირითადად იმ დასკვნებს ეფუძნება, რომ:

1.2.1. 2013 წლის 19 ივლისს მხარეთა შორის განუსაზღვრელი ვადით დაიდო შრომითი ხელშეკრულება, რომლის საფუძველზე, მოსარჩელე მუშაობდა ელ.მექანიკური სამსახურის, სანიტარული ჯგუფის ექიმი ეპიდემიოლოგის პოზიციაზე. შრომის ანაზღაურება შეადგენდა 700 ლარს. 2014 წლის 10 მარტს ცვლილება შევიდა 2013 წლის 19 ივლისის შრომით ხელშეკრულებაში და შრომის ანაზღაურება 770 ლარით განისაზღვრა. ექიმი ეპიდემიოლოგის თანამდებობრივი ინსტრუქციის თანახმად, მოსარჩელის მოვალეობას წარმოადგენდა ობიექტზე სადერატიზაციო და სადეზინსექციო ღონისძიებების ხარისხზე კონტროლი, სადერატიზაციო, სადეზინსექციო სამუშაოების დროულ შესრულებაზე კონტროლი, დეზ.პერსონალის სპეც.ტანსაცემლით, დეზ.აპარატურითა და ინვენტარით უზრუნველყოფაზე კონტროლი, დეზ.პერსონალის მიერ უსაფრთხოების ტექნიკის დაცვაზე კონტროლი, სინანტროპული მღრღნელებისა და ფეხსახსრიანი მწერების (რომელთაც გააჩნიათ სანიტარულ-ეპიდემიოლოგიური მნიშვნელობა) განადგურების ორგანიზების, ხარისხის ხელმძღვანელობა და კონტროლი, პროფილაქტიკური ღონისძიებების ორგანიზება, მათში მონაწილეობა და სხვა.

1.2.2. მოსარჩელე, ელექტრომექანიკური სამსახურის სანიტარულ ჯგუფში, ექიმი -ეპიდემიოლოგის თანამდებობაზე მუშაობდა წლების განმავლობაში იგი ჯეროვნად ასრულებდა დაკისრებულ პროფესიულ მოვალეობებს. რაც შეეხება ზოგადად, შრომის შინაგანაწესის დაცვას, 2014 წლის 24 სექტემბერს, მას გამოეცხადა საყვედური შრომითი დისციპლინის დარღვევის, სახელდობრ, თანამშრომლების მწვავე კონფლიქტის (ჩხუბის) გამო , რაშიც მოსარჩელეც მონაწილეობდა, ხელი შეეშალა საწარმოო რეჟიმის ნორმალურ ფუნქციონირებას;

1.2.3. დასაქმებულს მიღებული აქვს უმაღლესი განათლება: დამთავრებული აქვს ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი რუსული ენისა და ლიტერატურის სპეციალობით და მინიჭებული აქვს ფილოლოგიის, რუსული ენისა და ლიტერატურის მასწავლებლის კვალიფიკაცია;

1.2.4. 2014 წლის 11 ნოემბერს, დამსაქმებელმა გამოსცა ბრძანება #01/3-2/2803 მოსარჩელესთან შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტის თაობაზე. ბრძანებაში ხელშეკრულების შეწყვეტის საფუძველად

მითითებულია შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ო“ ქვეპუნქტი. ამავე ბრძანებით განისაზღვრა გათავისუფლებული მუშაკისათვის კომპენსაციის მიცემა 2 თვის შრომის ანაზღაურების ოდენობით;

1.2.5. ხელშეკრულების შეწყვეტის შესახებ მიღებული ბრძანება მოსარჩელეს გაეცნო 2014 წლის 12 ნოემბერს. 2014 წლის 26 ნოემბერს, შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, გათავისუფლებულმა დასაქმებულმა დამსაქმებლისგან შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტის წერილობითი დასაბუთება მოითხოვა, რაზეც პასუხი ვერ მიიღო;

1.2.6. შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტის სამართლებრივ საფუძვლად დამსაქმებელმა ბრძანებაში შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ო“ ქვეპუნქტი მიუთითა (დასაქმებულთან შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტის მიზეზი სხვა ისეთი ობიექტური გარემოებაა, რომელიც შრომითი ხელშეკრულების შეწყვეტას ამართლებს), თუმცა მისი განმარტებით, სამართლებრივი ურთიერთობა შეწყდა 37-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტით (დასაქმებულის კვალიფიკაციის ან პროფესიული უნარ-ჩვევების შეუსაბამობა მის მიერ დაკავებულ თანამდებობასთან/შესასრულებელ სამუშაოსთან). ამ გარემოების მტკიცების მიზნით, მან მიუთითა ექიმი ეპიდემიოლოგის თანამდებობის დასაკავებლად დადგენილ საკვალიფიკაციო მოთხოვნებში შესულ ცვლილებაზე, რომლის შესახებაც დამსაქმებლისათვის მოგვიანებით გახდა ცნობილი. საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობის და სოციალური დაცვის მინისტრის 2012 წლის 14 მარტის #01-116 ბრძანებით, ცვლილება შევიდა საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრის 2009 წლის 16 ივლისის #2446 ბრძანებაში – „სამედიცინო დაწესებულებაში დასაქმების უფლებისა და შესაბამისი განათლების მქონე სამედიცინო პერსონალის ნუსხის დამტკიცების თაობაზე“, რომლის თანახმადაც, „საზოგადოებრივი ჯანდაცვის დაწესებულებაში საზოგადოებრივი ჯანდაცვისა და პროფილაქტიკური მედიცინის სპეციალისტის, ეპიდემიოლოგის, ჰიგიენისტის ყველა რიგითი თანამდებობის დასაკავებლად (ხელმძღვანელის გარდა), სავალდებულოა უმაღლესი განათლება საზოგადოებრივი ჯანდაცვის (საზოგადოებრივი ჯანდაცვის, პროფილაქტიკური მედიცინის ან/და სანიტარია-ჰიგიენის ფაკულტეტი) სპეციალობით, საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ბაკალავრის კვალიფიკაციით.

1.3. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო

სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). დასაბუთებულ პრეტენზიაში იგულისხმება მითითება იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაშვებული იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით არ წარმოუდგენია დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

1.4. საკასაციო საჩივრის განსახილველად დაშვების წინაპირობა ვერ გახდება კასატორის შედავება იმის თაობაზე, რომ:

1.4.1. სააპელაციო პალატის განმარტებით, ჯანდაცვის მინისტრის 2012 წლის 14 მარტის #01-116 ბრძანება (ცვლილება 16.07.2009წ. #2446 ბრძანებაში, შემდგომში – ჯანდაცვის მინისტრის ბრძანება) ეხება მხოლოდ საზოგადოებრივი ჯანდაცვის დაწესებულებებს, თუმცა სასამართლომ არ გაითვალისწინა, რომ დამსაქმებელი, კომპანია, საქმიანობის განხორციელებისას ექიმი ეპიდემიოლოგის შემთხვევაში ექვემდებარება ჯანდაცვის მინისტრის ბრძანებას, რადგანაც სხვა სპეციალური მარეგულირებელი აქტის არარსებობის პირობებში სამოქალაქო კოდექსის მე-5 მუხლის საფუძველზე გამოიყენება კანონის ანალოგია;

1.4.2. სააპელაციო პალატამ, მტკიცებულებათა არასწორი შეფასების გამო, დადგენილად მიიჩნია, რომ მოსარჩელის სამუშაო აღწერილობიდან გამომდინარე, მას მენეჯერული პოზიცია ეკავა. რეალურად ექიმი ეპიდემიოლოგი უშუალოდ მონაწილეობს პროფილაქტიკურ ღონისძიებებში, რაც მან თავადაც დაადასტურა პროცესზე, გარდა ამისა, ხელმძღვანეობითი ფუნქცია არა თუ გამორიცხავს შესაბამის კვალიფიკაციას, არამედ, მეტ პასუხისმგებლობას მოითხოვს მუშაკისაგან. კასატორი კომპანია, ძირითადი საქმიანობის განხორციელებასთან ერთად უზრუნველყოფს მგზავრთა და თანამშრომელთათვის ჯანმრთელობის უსაფურთხო გარემოს შექმნას, რადგანაც გვირაბები მომეტებული საფრთხის წყაროს შემცელი ობიექტია, რომლის პრევენციასაც ემსახურება მოსარჩელის თანამდებობა და სამუშაო სპეციფიკიდან გამომდინარე, საჭიროებს სათანადო კვალიფიკაციას;

1.4.3. რაც შეეხება შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტის საფუძველად შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ო“ ქვეპუნქტს, დამსაქმებელმა გაითვალისწინა დასაქმებულის ინტერესი სამომავლო

დასაქმების კუთხით, ამასთანავე, მითითებული საფუძვლით გათავისუფლება განაპირობა იმანაც, რომ ჯანდაცვის მინისტრის ბრძანების თაობაზე დამსაქმებლისათვის ცნობილი გახდა მხოლოდ 2014 წელს;

1.4.4. კასატორმა სასამართლოს წინაშე იშუამდგომლა გადაწყვეტილების ძალაში დატოვების შემთხვევაში იმ გარემოების გათვალისწინების თაობაზე, რომ კომპანიაში არ არის ვაკანტური თანამდებობა. ამ იშუამდგომლობის საკასაციო სასამართლოში დაყენების საფუძვლად კი მიუთითა იმ გარემოებაზე, რომ მისთვის უცნობი იყო საქმის ქვედგომ სასამართლოში განხილვისას ჰქონდა თუ არა ვაკანტური თანამდებობა, ხოლო სააპელაციო სასამართლომ არ მისცა ამ საკითხის გარკვევის საშუალება.

1.5. საკასაციო პალატა უარყოფს კასატორის ზემოხსენებულ პრეტენზიებს და მიიჩნევს, რომ ქვედგომი სასამართლოების დასკვნები შეესაბამება კანონის მოთხოვნებს, შესაბამისად, არ არსებობს მიღებული გადაწყვეტილების გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე-394-ე მუხლებით გათვალისწინებული წინაპირობები. პალატა დამატებით განმარტავს შემდეგს:

1.5.1. შრომის კოდექსის მე-2 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, მართალია შრომითი ურთიერთობა წარმოიშობა მხარეთა თანასწორუფლებიანობის საფუძველზე ნების თავისუფალი გამოვლენის შედეგად მიღწეული შეთანხმებით, თუმცა კანონის ეს ნება, თავად შრომითი ურთიერთობის სპეციფიკის გათვალისწინებით, არ უზრუნველყოფს ურთიერთობის მონაწილეთა სრულ თანასწორობას, რამდენადაც განსხვავებით სხვა სახელშეკრულებო ურთიერთობისაგან, იგი დაქვემდებარებულია დამსაქმებლის ნებაზე, კერძოდ, ამავე ნორმის პირველი ნაწილის თანახმად, შრომითი ურთიერთობა არის შრომის ორგანიზაციული მოწესრიგების პირობებში დასაქმებულის მიერ დამსაქმებლისათვის სამუშაოს შესრულება ანაზღაურების სანაცვლოდ. ამგვარ ვითარებაში შრომის კოდექსი წარმოადგენს დასაქმებულის უფლებათა დაცვის მინიმალურ სტანდარტს, რათა არსებითად არ შეილახოს მუშაკის უფლებები და გადაჭარბებით არ იქნას გამოყენებული დამსაქმებლის მხრიდან საკუთარი უფლებამოვალეობები;

1.5.2. განსახილველ შემთხვევაში, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნას ბრძანების ბათილობის თაობაზე (იხ. შკ-ის 1.2. მუხლი, ასევე, სკ-ის 54-ე მუხლი) და აღნიშნავს, რომ საკასაციო სასამართლოს ერთგვაროვანი პრაქტიკა, შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტის შესახებ ცალმხრივ ნებას ბათილად

მიიჩნევს იმ შემთხვევაში, როდესაც ნებას პირის გათავისუფლების კანონით განსაზღვრული წინაპირობა უდევს საფუძვლად, ხოლო რეალურად სხვა წინაპირობა სახეზე (**მრავალთა შორის იხ. სუსგ-ები: №ას-239-226-2015, 19 ივნისი, 2015 წელი; №ას-1391-1312-2012, 10 იანვარი, 2014 წელი; №ას-1261-1520-09, 23 მარტი, 2010 წელი**).

1.5.3. გარდა აღნიშნულისა, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნას იმის თაობაზე, რომ ჯანდაცვის მინისტრის ბრძანება საზოგადოებრივი ჯანდაცვის ობიექტებს და არა მგზავრთა გადაყვანის დაწესებულებას შეეხება და საგამონაკლისო ხასიათიდან გამომდინარე (სპეციალური ნორმები) მისი ანალოგიით გამოყენება დაუშვებელია (სკ-ის 5.3. მუხლი). უფრო მეტიც, კასატორი თავად ადასტურებს, რომ ამ ბრძანების თაობაზე მისთვის მოგვიანებით გახდა ცნობილი რაც იძლევა იმ დასკვნის საფუძველს, რომ მინისტრის ნორმატიული აქტის გამოყენების მცდელობა მისი მართლსაწინააღმდეგო ნების გამართლებას ემსახურება. ნიშანდობლივია, რომ გათავისუფლების საფუძვლის წერილობით განმარტების არარსებობის პირობებში შრომის კოდექსის 38-ე მუხლის მე-7 ნაწილის დისპოზიციიდან გამომდინარე, ფაქტობრივი გარემოებების მტკიცების ტვირთი ეკისრებოდა დამსაქმებელს, რომელმაც თავი ვერ გაართვა ამ მოვალეობას, რაც შეეხება მის შუამდგომლობას, რომ საკასაციო სასამართლომ გაითვალისწინოს ვაკანტური ადგილის არარსებობა, აღნიშნული ცდება ყოველგვარი საპატიო შემთხვევის კანონით დადგენილ სტანდარტს (სსსკ-ის 215.3 მუხლი), გარდა იმისა, რომ საკასაციო პალატას, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის დისპოზიციიდან გამომდინარე, ახალი ფაქტებისა და გარემოებების მიღება ეკრძალება, ნიშანდობლივია, რომ მოპასუხე მხარეს წარმოადგენს იურიდიული პირი, რომლის ინტერესებსაც სასამართლოში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 93-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, იცავენ იმ თანამდებობის პირები, რომელთაც წესდებით ან დებულებით შეუძლიათ ას იურიდიული პირის სახელით მოქმედება. ასეთ ვითარებაში დამსაქმებელი კომპანიის იურიდიული სამსახურის იურისტის მხრიდან ვაკანტური ადგილის არარსებობის თაობაზე შუამდგომლობის დაყენება საკასაციო სასამართლოში და ისიც იმ საფუძველით, რომ მისთვის უცნობი იყო, ვაკანტური იყო თუ არა სადავო პოზიცია, სრულიად გაუმართლებელია, გარდა ამისა, დამსაქმებელმა, რომლის მიმართაც მიმდინარეობს დავა მუშაკის გათავისუფლების კანონიერების თაობაზე, უნდა შეაფასოს საკუთარი ნების მართლზომიერების საკითხი და ისე განსაზღვროს სადავო თანამდებობაზე ახალი პირის დანიშვნის საჭიროება. საკასაციო

პალატა კიდევ ერთხელ გაუსვამს ხაზს იმ გარემოებას, რომ საქმის მასალებით არ არის დადგენილი მართლაც დაკავებულია თუ არა მოსარჩელის პოზიცია და მასზე მესამე პირი დავის დაწყებამდე თუ დაწყების შემდგომ დასაქმდა, შესაბამისად, არ აფსებს ამ საკითხს და ვერც გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველად მიიჩნევს.

1.5.4. ამდენად, დადგენილი გარემოებების გათვალისწინებით, პალატა მიიჩნევს, რომ ქვემდგომმა სასამართლომ სწორად იხელმძღვანელა შრომის კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 38-ე მუხლის მე-8 ნაწილით და სწორად აღადგინა ის მდგომარეობა, რომელიც არ იარსებებდა დამსაქმებლის კანონიერი ქმედების შემთხვევაში.

1.6. ამდენად, განსახილველი დავა არ წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ პრობლემას, რომელიც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას, რადგანაც დამსაქმებლის მხრიდან შრომითი ურთიერთობის ცალმხრივად შეწყვეტის კანონიერების საკითხზე არსებობს საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკა, რომლიდანაც არ განსხვავდება სააპელაციო პალატის გასაჩვრებული გადაწყვეტილება. კასატორი ვერ მიუთითებს იმგვარ გარემოებებზე, რაც სასამართლოს მისცემდა ვარაუდის საფუძველს, რომ საქმის არსებითი განხილვის შედეგად მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილება შეიძლება ყოფილიყო მიღებული. სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოცემული საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევებით, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე. გარდა ამისა, საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს არ წარმოადგენს სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე, ხოლო კასატორი ვერც ქვემდგომი სასამართლოს შეფასებებისა და დასკვნების წინააღმდეგობრიობას ვერ ამტკიცებს მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დებულებებთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

1.7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

2. სასამართლო ხარჯები:

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის

თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში, პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, პალატა თვლის, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს მის მიერ 14.12.2017წ. #1513256051 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 1 430 ლარის 70% _ 1 001 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. შპს „თ-----ის“ საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.
2. კასატორ შპს „თ-----იას“ (ს/კ #2-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაუბრუნდეს მის მიერ 14.12.2017წ. #1513256051 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 1 430 ლარის 70% _ 1 001 ლარი.
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ბ. ალავიძე

მოსამართლეები:

ე. გასიტაშვილი

3. ქათამაძე